

Klubrádiós zárszó

Csaknem 3 teljes év után amatőr (igen az: lelkiismeretes, alkalmi, műkedvelő) szerkesztői-műsorvezetői tevékenységemet beszüntettem a Klubrádiónál. Egy fickó voltam, ill. akartam lenni a hallgatók közül, aki kivételes szerencséjére 3 hetenként besodródik a stúdióba, és a profikkal nem versenyezve próbál olyan műsort készíteni, amit maga is meghallgatna. Azért, hogy az adás elfogadható legyen, iparkodtam mindent beleadni: még a hadarás is rendre elmaradt ilyenkor. Kiinduló feltétel volt, hogy nem kérek és nem fogadok el bebeszólást a műsorba: egyébként a médiajog és etika időnkénti oktatójaként ismertem és akceptáltam az elveket és a határokat, tisztel(t)em a Klubrádió küldetését. Minden adás teljes anyaga fenn van a honlapomon: ott és a rádió fórumán saját névvel fogadtam a bírálatokat, észrevételeket. Csendben szemléltem a Rakott fokozatos térvészését, pl. azt, hogy a bruttó 1 órából végül kb. 30 nettó perc képződött. Bírálatot csak hallgatóktól, műsor-vendégektől kaptam: jót is, rosszat is, ahogy kell. Sajátos arculata, metodikája, karaktere formálódott ki a 60 adásnak: benne egy tartalmasnak szánt bevezetővel a témáról és a vendégről. Idővel valamiféle jutalomjáték tűnt elő mindebből hallgatónak és vendégnek: humorral átszőve, derűvel tálalva. Ha már Rakott?! Autonomiámat tiszteletben tartották. Két kivétel akadt. Egy: korábbi vezetői 'beszólás', hogy ne használjam az amatőr minősítést magamra. Lenyeltem, bár az amatőr nem idióta. A második „beszólás” töréspontot talált, **most**. Kiküszöbölni nem sikerült. Mindnyájan hibázhatunk, oly(an)kor rendre elég volna egy **Öreg, elnézést!** A Klubrádió fontosabb, mint egy tán akaratlan sértés, sérelem. Ám, ha ez is zsenánt, akkor nincs tovább! Bármi akkor működik, ha elvben és tényleg is tiszteli az ember méltóságát, ha nincs sértő kioktatás. A következőkben – nem felkavarva a Klubrádió közvéleményét – a **honlapomon teszem közzé a második vezetői „beszólás” utóéletét.** Az erről szóló ÍME! előtt csak annyi: nem lesz e tárgyban interjú, csócsálás, bulvár-esemény, mert egyikünknek sem érdeke. A tanulság fontos: a vezetőnek nem okvetlenül a joga, hanem a kötelessége és a felelőssége, vagyis az emberi hozzáállása több és más, mint azoké, akiket rá bíztak. Fentről sérte(get)ni kifelé-lefelé, megkövetés híján nem etikus. Ha tévednék, én kérek előbb, ill. előre elnézést.

III. Tisztelt Főszerkesztő Úr! Kedves Feri!

Köszönöm a választ. Elég lett volna egy: Öreg, elnézést! Beértem volna vele. Elsietted a választ valakivel szemben, aki nem a beosztottad. Ma a Szalay rendezvényen tettem egy próbát: nem akadt, aki elfogadta volna a beszólást. Az és a tanács két külön dolog: korrekt, méltó formájú bírálatra szükségem lett volna. Nem volt tisztelet: az idő és a mód ezt kizárta, mintha egyedül az lett volna fontos, hogy műsor közben kioktass.

Nem volt félreértés (az interpretálás pedig értelmezés volna?!), és kicsit lekezelsz most is, amikor ezzel intézed el a dolgot. Hiba.

Válaszodat megértettem, könnyűnek találtam, nem forszírozom tovább.

Ellenben annak látom értelmét, hogy a történetek okulásul szolgáljanak a Klubrádió megfelelő nyilvánossága számára. Mérjük meg nyíltan az érveinket!

Üdvözlettel: Kolláth György

II. Subject: RE: csütörtöki adás

Kedves Gyuri!

Tisztelettel kértem,

hogy legyenek rövidebbek a műsor elején elhangzó témafelvetések.

Ha erre nem lenne jogom, akkor is tanácsolnám.

Semmi más nem történt.

Minden más interpretálás – félreértés.

Tisztelettel, -véef- Vicsek Ferenc főszerkesztő

I. Tisztelt Vicsek Ferenc Főszerkesztő Úr! Kedves Feri!

Csütörtöki telefon-hívásod idején az éppen 8. perce futó adást társaságban hallgattam. A hívás idejére kikapcsolták a rádiót, majd sokkal később vissza. Elmondtam a hívásod okát, módját, hallották a reagálásomat. Paff lett mindenki. Volt, aki humorizált: nem a bevezető hosszú, hanem a műsoridő rövid. Vicc még: digitális rádión hallgattuk, a digi technika lehetővé teszi, hogy megállítva bele lehessen nyúlni közben vagy utólag az anyagba. Erre gondolhattál? Egyöntetű volt: sem a tartalom, sem a mód nem elfogadható. Csendben maradtam, próbáltam megérteni a mit és a miértet. Aludtam rá 2-öt, kikértem pár nálam okosabb ember véleményét, tanácsát. Elvárom tőlük, hogy elvtelenül ne álljanak mellém, csak azt jelezzék: mit kellett volna Neked és nekem tenni? Szerintük: Neked legalább a műsor végét megvárni, és nem megszabni, hogy mit vársz el, Te hogy' csinálnád. Nekem: autonóm, független emberként jelezni, hogy nem kaphatok ilyen utasítást.

Soha nem hagyok szó nélkül bántó dolgot, de öltre se megyek, ezért Neked a történelekről a következőket jelzem.

Joga a főszerkesztőnek, hogy megszabja: ki beszélhet a rádióban. Az is, hogy megóvja a rádiót az okkal-ok nélkül jövő külső-belső támadásoktól, műhibáktól. Átalakíthat belül bármit, és a sajtójog és etika határain belül értékelhet produkciót. Tanácsot is adhat, hogy miként lehet jobb valami. Oktatom a médiajogot, ismerem a kereteket, határokat. Ami az előbbi körön túl, kívül van, az ízlésbeli, felfogásbeli, praktikus felsőbbeségi beleszólás, dirigálás egy-egy műsorba. Azt kint is, bent is a legrosszabb, szélső esetben cenzúrának hívják. Ezt megvárni, tudomásul venni hiba volna.

Jogaidat nem vitatom, a személyemre szóló esetleges döntésedet tudomásul venném. Amíg az ember méltóságának része az autonómia és a sértő fellépés elleni szót emelés, mindig, mindenütt nemet mondok a beavatkozásra. Nem dolgozom a klubrádiós 3 évem értékelése, de a hallgatók és a lehető vendégek szava fontos. Október végéig pl. tuti volna jelentős személyiségek büszke műsorvendégi jelenléte. A hallgatók, a szíves közreműködők felől nézve több mint arcpirító elismerések jönnek, még úgy is, hogy néha, sajnos feleslegesen bele kotyogok a vendég mondókájába.

A Klubrádió nekem is „szent” küldetés. Akkor is így lesz, ha a műsorral kapcsolatos közöm hozzá végét ér.

Egy ok miatt írom Neked mindezt, még hozzá elkötelezettként, ámde úgy is, hogy nem vagyok a rádió utasítható munkavállalója: kérdem, számíthatok-e arra, hogy a műsorkészítés során tiszteletben marad a szerkesztői és műsorvezetői szabadság? Örömmel venném az igent, és a közreműködésem végét jelentené a nem, avagy a válasz nélkül maradt levél.

Akár így lesz, akár nem, minden jót kívánok és Téged tisztelettel üdvözöllek: Kolláth György

